

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația CLUJ Plața Cuza Vodă 7.	ANUL I. NUMĂRUL 9. Sâmbătă 18 Maiu 1935. Apare săptămânal sub conducerea unui comitet	Abonament anual 50 Lei Numărul 1 Leu
---	---	---

Slăbănogii

Era în Ierusalim o scaldătoare care se chema evreește Vitezda. Scaldătoarea avea cinci foișori. Într'aceia zăcea mulțime multă de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, cari așteptau mișcarea apei; căci la timp potrivit îngerul Domnului se cobora în scaldătoare și turbura apa, iar care intra întâi după turburarea apei se făcea sănătos de orice boală era cuprins. Întré cei în așteptare, cu nădejde mare în puterea tămăduitoare a lacului, era și un slăbănog de 38 ani zăcând în neputința sa. Acest nefericit aștepta mai de demult ca ceilalți, fiindcă atâta era de neputincios încât alții îl luau pe dinainte, putându-se mai ușor mișca.

Credința lui, în puterea lui Dumnezeu îi este răsplătită. Trece pe acolo Isus, Doctorul neputințelor noastre, și-l întreabă: „vrei să fii sănătos? Cum Doamne? Vreau! Dar nu pot fiindcă nimeni nu mă ajută să intru în scaldătoare. Un cuvânt spune Isus: „Ia-ți patul tău și umblă”; și cel olog de 38 ani umblă ca unul care este perfect sănătos. Se poate așa ceva? Fără leac, fără tratament, la un simplu cuvânt de poruncă, cel bolnav se tămăduiește. Nu poți denega faptul tămăduirii fiindcă este istoric. Atunci? Trebuie să mărturisim dumnezeirea lui Isus Hristos! La puterea Cuvântului Său totul se pleacă în cer și pe pământ. Tămăduirea acestui slăbănog este o minune săvârșită de Isus care întrece în felul în care s'a săvârșit, puterile firii. Este un semn care vorbește despre puterea dumnezeiască a lui Isus Hristos.

După acest mare bine ce făcu slăbănogului, Isus dipare printre popor. Sinedriul instituie o anchetă în contra slăbănogului fiindcă Isus făcuse minunea Sâmbăta, care s'a profanat, deoarece nimănui nu era voie să lucreze ceva Sâmbăta. Întrebării: „cum ai cutezat să umbli cu patul tău Sâmbăta”, cel tămăduit răspunde foarte ușor: „acela care mi-a făcut bineie acesta mare, mi-a poruncit să umblu, iar eu îl ascult”. Pe lângă tămăduirea trupescă slăbănogul a primit o putere și o convingere sufletească care îi dă tăria de a răspunde întrebărilor puse din partea sinedriului.

Isus caută prilejul și se întâlnește cu clientul său în Templu unde îi zice: „Iată că te-ai însănătoșat, să nu mai păcătuești ca să nu o pățești mai rău”. Iar sf. Evanghelie încheie: „merse omul acela și vesti tuturor,

că Isus este carele l'a făcut sănătos". După cum apare din textul evangheliei omul slăbănog contractă boală fizică în urma păcatelor sale; „să nu mai păcătuiești, ca să nu o pățești mai rău". Multe defecte fizice multe suferinți le contractăm în urma desfrâului a faptelor fără de lege. Așa' că slăbănogia trupească atârnă de multeori de sufletul care desconsideră legi sfinte dela a căror ținere atârnă sănătatea omului întreg atât sufletește cât și trupește.

Pe lângă slăbănogia trupiască, mai este alta și mai grea; slăbănogia sufletească. Sufletul încătușat în păcate, obicinuit în rău suferă de neputința de a se ridica spre lumină, spre viață. Păcatul rupe legătura de viață cu Dumnezeu. Urmările acestei dușmăanii sunt incalculabile; aici pe pământ, cu remușcări și desorientări, cu lipsă de lumină; dincolo de mormânt, cu pierderea fericirii veșnice. Slăbănogii sufletești sunt în număr foarte mare. Slăbănogia lor este așa de gravă încât le lipsește gândul chiar, decum putnța de a căuta Vitezda tămăduirii. Toți acești slăbănogi sunt chemați prin cuvintele calde și de viață dătătoare ale lui Isus: „Veniți toți cei slăbi și eu vă voi da putere". Puterea de tămăduire a încredințat-o Bisericii sale: Vitezda sufletelor; acolo se aude porunca Domnului: „scoală suflete și nu zace în murdăria fărădelegilor".

Cele două lumi.

Nu este om care să nu cunoască existența binelui și răului în lume sub o formă sau alta. Puțini știu însă ce este binele adevărat, care e rostul lui, în ce constă el și mai ales cum poate fi realizat din partea omului. În noi este adânc înrădăcinată dorința fericirii, atât de adâncă încât ocârmuiește sufletul omenesc în toate gândurile lui cele mai ascunse. Nu este lucrare omenescă, nu este gând, dorință, lucrarea vitală de ordin sufletesc sau trupesc care să nu țâșnească din adâncul acestei dorințe.

Ori ce rău moral, adecă păcat, este săvârșit numai pentru că făptuitorul își închipie o fericire ce o procură păcatul. Toți oameni doresc și lucrează în vederea unei fericiri, dar unii caută în lucrul cel mai înalt mai bun și mai frumos, în Dumnezeu, ce numai în ceruri va fi deplin câștigat, fără a-l mai putea pierde. Cei mai mulți însă se restrâng la dorințele simțurilor, ce îmbiu plăceri imediate, grosolane, materiale și foarte trecătoare. Aceștia din lipsă de credință și preocupări superioare, își taie orice avânt sufletesc ce vrea să treacă peste lumea materială atât de strâmtă și mărginită. Intre aceste două tabere s'a dat decând există omenirea și se dă și azi, o luptă aprigă, pe față sau în ascuns, cu succese împărțite. Totdeauna cei buni adică „fii luminii" au fost urâți uneori chiar uciși de cei răi. Sufletul celui bun este luminat, înțelept, puternic, el cuprinde și desleagă o multime de chestiuni ce nu le pot cei răi; se bucură de semănătate și pace internă cum nu și pot nici închipui cei răi. El vede lucrurile cu alți ochi, simțește altcum lumea inconjurătoare, altcum trăiește, are în sfârșit un alt suflet. Creștinul bun în dureri e resemnat, în ducurii și fericire umilit, în gânduri curat, în sentimente liniștit și stăpân pe sine, în virtute curajos iar de păcat temător. Cei răi sufăr de toate viciile: egoiști trufași cu sufletul redus și impetrit, judecă totul după câștigul material, nu râvnesc decât traiul comod. Cerul veșnicia sunt simple cuvinte goale. Dumnezeu suflet rai lad nu sunt decât închipuiri ale omului, în lupta lui spre un fel de viață mai bună. Nu e de mirat dacă în timpurile în cari trăiesc mulți oameni cu astfel de gânduri, crizele de tot soiul, luptele de clasă, turburările între popoare par a nu se mai sfârși. Azi trăim într'o vreme de stricăciune sufletească ce o văd toți cari judecă puțin.

Dar nu vreau să înțeleagă că nu este morală fără credință religioasă. Istoria mărturisește în mod sigur că un popor numai atâta timp poate înainta până când are o credință religioasă. Când ideea de supranatural, Dumnezeu, cer, iad, devin numai închipuire moartă, începe rostogolirea în prăpastie. Cine nu cunoaște cultura greco-romană? Când filozofii Greciei au alunecat în necredință, când zeii lor pentru ei au devenit numai simple povești și nu ființe reale, știm cu toții ce a urmat. Roma veche a fost tare până când a păstrat pe zei ca ființe reale în sufletul lor. Atunci când necredința a pus stăpânire pe suflete, când nu se mai respectau vechile credințe pe cari le-au înlocuit cu Cezarul îndumnezeit, a urmat prăbușirea. Așa toate popoarele ce le cunoaște istoria. Toate au cunoscut o epocă de ridicare cât timp au păstrat credința religioasă deși păgână, și una de cădere când au părăsit religia. Popoarele de astăzi trebuie să urmeze aceașă lege a istoriei. Numai acele se vor ridica, cari vor înțelege trebuința neapărată a creștinii creștine crezută așa cum o vestește Biserica, iară nu cum și-o închipue unul fiecare. Istoria a dovedit că nici când n'a progresat un popor fără morală și că morla adevărată n'a existat nici când fără religie crezută de fapt, iar nu închipuită numai.

1.

Nu fața, ci faptele îl îndreptează pe om.

Frații mei, nu cu alegerea fețelor să aveți credința Domnului nostru Isus Hristos al mării. — Căci de va intra în adunarea voastră vreun om având inel de aur, în haină luminoasă, și va intra și vreun sărac în haină proastă, — și de veți căuta la cel ce poartă haină luminoasă, și veți zice lui: „tu șezi aici bine!” și săracului de vei zice: „tu stai acolo!” sau: „șezi aici jos, lângă așternutul picioarelor mele!” — au nu faceți deosebiri între voi, și v'ați făcut judecători cu gânduri rele? — Auziți, frații mei cei iubiți, au nu a ales Dumnezeu pe săracii lumii acesteia, ca să fie bogați în credință și moșteni împărăției, pe care o a făgăduit celor ce-l iubesc? — Iară voi ați desprețuit pe cel sărac. Au nu bogații vă asupresc pe voi, și vă trag pe voi la judecăți? — Au nu ei hulesc numele cel bun, care s'a chemat peste voi? — Inșă de împliniți legea cea împărătească după scriptură: „să iubești pe deaproapele tău ca însuși pe tine,” bine faceți.

Iară de vă uitați la față, păcat faceți, fiind muștrați de lege ca niște

călcători de lege. — Pentru că oricine va păzi toată legea, dară va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat. — Căci cel ce a zis: „să nu curvești,” a zis și: „să nu ucizi;” căci de nu curvești, dară ucizi, te-ai făcut călcător legii. — Așa să graiți și așa să faceți, precum prin legea slobozeniei vă veți judeca. — Căci judecată fără de milă este celui ce nu a făcut milă; și se laudă mila în fața judecății. — Ce folos este, frații mei, de ar zice cineva, că are credință, iară fapte nu are? Au poate credința să-l mântuiască? Căci de va fi frațele sau sora goli și lipsiți de hrana cea de toate zilele, — și le-ar zice lor cineva dintre voi: „mergeți cu pace, încălziți-vă și vă săturați,” și nu le-ar da lor cele de lipsă trupului: ce folos ar fi? — Așa și credința, dacă nu are fapte moartă este întru sine.

Ci va zice cineva: „tu ai credință, iară eu am fapte. Arată-mi credința din faptele tale, și eu îți voi arăta din faptele mele credința mea.” — Tu crezi, că este un singur Dumnezeu, bine faci; dar și dracii cred, și se cutremură.

Vrei dar să știi, o omule deșarte, că credința fără de fapte moartă es-

te? — Avram părintele nostru, au nu s'a îndreptat din fapte, înălțând pe Isac, fiul său, pe altar? — Vezi dară, că credința lucră împreună cu faptele lui, și din fapte s'a plinit credința? — Și așa s'a împlinit scrip-tura ce zice: „crezut-a Avram lui Dumnezeu, și s'a socotit lui spe drep-tate, și prieten al lui Dumnezeu s'a

chemat“. — Vedeți dară, că din fap-te se îndreptează omul, și nu nu-mai prin credință. — Așisderea și Rahab curva, au nu din fapte s'a îndreptat, primind pe iscoade, și pe altă cale scoțându-i.

Căci precum trupul fără de suf-let mort este, așa și credința fără de fapte moartă este.

Episola Catolică a sf. Apostol Iacob Cap. 2.

RUGĂCIUNE.

Cela ce în tot timpul și în toată ora, în cer și pe pământ, ești închinat și prea-mărit, Hristoase Dumnezeule, îndelung răbdătorule, m'lt milostive și mult îndu-rate, care pe cei drepti iubești și pe cei păcătoși miluiești, cea ce pe toți chemi la mântuire, cu făgăduința bunătăților tale, ce vor să fie: însuși, Doamne, pri-mește și rugăciunile noastre în ora aci-

asta, și îndreptează viața noastră spre po-runcile tale. Sufletele noastre le sfințește, trupurile curățește, judecățile îndreptează, gândurile curățește-le; și ne mântuește de tot necazul, de rele și de durere. O-colește-ne cu sfinții tăi ingeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziți și povățuiți, să ajungem la unitatea credinții, și la cunoș-tința măririi tale celei neapropiate. Că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Răspuns necredinciosului.

N'am nici o religie și totuși o duc bine la fel.

Răspuns: Și purcelul din căstuțel meu n'are nici o religie și o duce bine la fel.

Oameni buni, când auziți pe cineva vorbind ca cel de mai sus, răspundeți-i fără frică cum i-am răspuns eu, dar să nu stați cumva la vorbă cu el, căci pierdeți vremea degiaba. Mai degrabă vă veți înțelege cu un bou sau cu un cățeluș decât cu un asemenea om.

— Auziți?... N'am nici o religie, a-dică nu recunosc pe nimeni mai mare decât mine, nu recunosc nicio putere mai mare peste întreaga fire, nu recunosc nicio îndatorire față de dumnezeire sau față de o putere creatoare și condu-cătoare a universului, nu recunosc să fie o viață viitoare, nu recunosc să fie nici cer, nici iad, nu recunosc nici o lege... Și cerul și iadul sunt pe acest pământ. Dacă ai puțința să-ți împlinești toate po-ftele și plăcerile, atunci guți raiul; iar dacă nu, atunci guști iadul etc... (din vorbele tuturor materialistilor).

— Mai mult clar, acest om nu se mulțumește numai să zică că n'are nicio religie, dar mai adaugă cu obră-znicie că, cu toate acestea, o duc bine

la fel. Pentru că Dumnezeu îl ține, și-l rabdă și-i dă din belșug cele trebuin-cioase pentru trai, el este și obraznic. — *Și ce dacă n'am nici o religie? Și ce dacă nu mă închin, dacă nu cred în nimica, dacă nu postesc, dacă nu merg la biserică, dacă înjur, dacă duc o viață destrăbălată?... Dacă ar fi un Dumnezeu, ar trebui să mă pedepsească, și, când colo, eu huzuresc în toate... — Nenorocitul! Nu abuza de bunătatea lui Dumnezeu și nu pune la încercare răbdarea lui nemărginită. Să nu zici: Am păcătuț, și ce rău mi s'a întâmplat? Cel Proaînalt este un răs-plătitor răbdător.* (Eccl. 5. 4) Rabdă Dumnezeu, și rabdă mult și timp îndelungat, de aceea este numit *îndelung răbdător*, dar, când se supără, este gro-zav în dreptatea lui. „*Cine va sta în fața supărării lui și cine vă rezista înaintea mâniei furiei lui?*“ (Nahum 1. 6)

(din rev. „Viața“) P. IOSIF TĂLMCĂEL.

Informațiuni.

Masa creștinească din parohia VI-a se suspendă până la data de 14 Iunie când se reîn-torc cei plecați în pelerinaj la Ierusalim.